

Gammel kærlighed ruster ikke: 20 år med Miranda

For 20 år siden mødte jeg Miranda, forelskede mig i hende, og vi har været næsten uadskillelige siden. Vi har haft mange gode fotooplevelser sammen og får forhåbentlig endnu flere i de kommende år. Men hvem er Miranda, og hvorfor nu skrive om hende i et fotoblad, vil du nok spørge. Læs videre og få forklaringen.

MIRANDA

Den her omtalte Miranda hedder Sensorex til efternavn, og er et spejlreflekskamera af japansk oprindelse fra midt i 60'erne. Hvis jeg må citere brochuren på kameraet fra dengang, kaldes det »et af verdens fineste systemkameraer med enestående lysgennemgangsmåling«. Dengang var lysmåling gennem objektivet nemlig noget forholdsvis nyt, og noget man kun fandt på de mere avancerede kameraer. Kameraet kostede da også den dengang formidable sum af 1195 kr. og lå i prisklasse med de Nikon-kameraer, der var fremme på den tid.

TEKNISKE DATA

Objektiv: Auto-Miranda 50 mm f.1,9. Gaussobjektiv med 6 elementer i 4 grupper. Fuldautomatisk springblænde koblet til lysmåler, dybdeskarphedstast, nærmeste afstandsindstilling 33 cm.

Lukker: Vandret løbende stofspaltelukker med tider fra 1/1000 - 1 sek. + B, indbygget selvudløser.

Afstandsindstilling: Matskive med mikroraster og matskivecirkel.

Søger: Pentaprisme, fuldt udskiftelig.

Eksponeringskontrol: CdS-lysmåling gennem objektivet ved fuld blændeåbning eller ved nedblænding. Lysmåler krydskoblet med blænde- og tidsindstilling, efterfølgingsviser i søgeren.

Filmfølsomhed: 25-1600 ASA. Størrelse: 146×94×86 mm med normalobjektiv.

Vægt: 950 g (kammerhus alene 650 g).

Miranda er et 20 år gammelt kamera som – trods alderen – stadig er i brug.

MIRANDA CONTRA MODERNE SPEJL- REFLEKSKAMERAER

Sammenlignes de tekniske data i det foregående afsnit med de tilsvarende for et moderne spejlreflekskamera, står Miranda sig stadig godt trods sine 20 år. Objektivet lysstyrke på f. 1,9 svarer ganske godt til lysstyrken på det normalobjektiv, de fleste

spejlreflekskameraer leveres med i dag. Lukkertiderne fra 1/1000 - 1 sek. er det, der kan kaldes normalområdet. Fremkomsten af elektroniske lukkere har givet både kortere og længere tider, men de fleste billeder tages dog stadig på tider i normalområdet, så også her kan Miranda endnu være med. Desuden er lukkeren mekanisk og altså ikke

afhængig af strømforsyning, hvad de fleste moderne lukkere er. Filmfølsomhedsområdet 25-1600 ASA er også i dag et almindeligt anvendt område. Størrelsesmæssigt adskiller Miranda sig heller ikke fra de moderne kameraer.

FORSKELLE

Ja, men er der da slet ingen for-

skel på et så gammelt kamera og så et nyt, spørger du.

Jo, selvfølgelig er der da det. Det første man bemærker, når man får kameraet i hånden, er dets vægt. Med sine 950 g er det 350 g tungere end et nyt spejlrefleks-kamera med normalobjektiv. Vægten gør imidlertid, at man uvilkårligt holder kameraet i et fastere greb, hvilket giver færre rystede billeder – også ved forholdsvist lange lukkertider.

Også udløserens placering på kameraets front – og ikke som traditionelt på kameraets top – er medvirkende til at forebygge rystelser i optagelsesøjeblikket. En anden ting, der adskiller Miranda fra de fleste nutidige kameraer, er den aftagelige/udskiftelige søger. En sådan findes i dag kun på ganske få kameraer og i de fleste tilfælde kun hos et kameramærkes topmodel. Pentaprismet kan tages af og erstattes med en skaktsøger eller med en lupsøger. Jeg har haft megen fornøjelse af at fjerne prismet og fotografere » fra hoften« – altså uden at tage kameraet op for øjet. Desværre har jeg aldrig fået anskaffet en skaktsøger, så jeg klarer mig med matskiven alene.

LYSMÅLINGEN

»Et af verdens fineste systemkameraer med enestående lysgennemgangsmåling« stod der som nævnt i brochuren.

I dag er vi jo forvante med lysmåling gennem objektivet, automatisk styring af lukker eller blænde eller begge dele, informationer i søger og på lyspanel o.s.v., men sådan har det jo ikke altid været. Midt i 60'erne havde en del kameraer ganske vist indbygget lysmåler, men det var oftest af en type, der nok var bygget ind i kamarahuset, men ikke var koblet til kameraets øvrige funktioner. Man målte lyset, indstillede kameraet efter målerens udslag, tog det for øjet og fotograferede.

Her overfor er det så, at Miranda er enestående. Miranda måler

lyset gennem objektivet, og lysmåleren er koblet til både blænde og lukkertid med efterfølgingsviser synlig i søgeren (uanset hvilken type søger, der anvendes). Kameraet kan derfor bruges med såvel blændeforvalg som tidsforvalg. CdS-cellen er placeret bag på spejlet med måleplet i spejlets centrum. Måleplet dækker 4,5% af spejlets overflade – altså en spotmåler. Målevinklen varierer så naturligvis med objektivets brændvidde; med normalobjektiv er målevinklen 5°.

I en årrække har der næsten kun været kameraer med gennemsnitsmåling på markedet, men nu ser det ud til at man igen har fået øjnene op for spotmåling, idet flere og flere kameramodeler nu kommer med en kombination af gennemsnits- og spotmåling.

LANGTIDSTEST

Og hvordan har Miranda så fungeret i de forløbne 20 år?

Ja, rent mekanisk – altså lukker, spejl og blænde – helt upåklageligt. Det fungerer bare og har altid gjort det. Hvor mange billeder jeg har taget med kameraet, har jeg ikke nøjagtigt tal på, men i de sidste 4 år, hvor jeg udelukkende har benyttet det til sort/hvidfotografering, er der i gennemsnit taget ca. 1000 billeder pr. år.

Miranda har med sine nu 20 år kun været til reparation en enkelt gang. På et tidspunkt svigtede lysmåleren (selvfølgelig på en ferietur – sådan er det altid), og jeg fik kameraet sendt til reparation. Herefter virkede det igen upåklageligt i 4-5 måneder, hvorefter lysmåleren igen svigtede (samme fejl som tidligere). Da jeg så fandt ud af, at jeg kunne købe en løs lysmåler af god kvalitet for samme pris som reparationen, valgte jeg denne løsning, og jeg har så siden brugt kameraet rent manuelt med løs lysmåler.

For 4 år siden supplerede jeg Miranda med et nyt spejlreflekska-

Med normalobjektiv og teleconverter er Miranda et fortræffeligt portrætkamera. (Model: Sunanta).

mera, dels fordi jeg havde mange filmskift, når der skulle fotograferes både i farve og i sort/hvid, dels for at kunne udbygge mit udstyr. Fabrikationen af Mirandakameraer ophørte midt i 70'erne, og mulighederne for at få tilbehør til kameraet er i dag yderst begrænsede. Det betyder dog ikke, at Miranda nu er sendt på pension. Jeg tager stadig flere billeder med hende, end med hendes nye »assistent«. Størsteparten er for øjeblikket portrætbilleder, hvortil jeg anvender normalobjektivet med en 3x teleconverter.

KONKLUSION

Hvad har så formålet med denne noget nostalgiske artikel så været? En historie om en ungdomsforelskelse i et kamera, som ingen kender i dag, kan da ikke sige nogen noget?

Og dog! Det kan måske fortælle, at man ikke behøver at skifte kamera, hver gang der kommer en ny model på markedet – og det går jo stærkt for øjeblikket.

I mange læserbreve her i bladet går det igen, at mange mener, at de ikke får nok ud af deres fotografering, selv om de skifter kamera tit og ofte. Det er måske

netop det, der er galt. De når ikke rigtig at kende deres kamera, for de har købt et nyt. Her vil jeg give følgende råd: Skal du købe kamera for at have foto som hobby, så anskaf dig fra starten et godt spejlreflekskamera – her ved forstår jeg et kamera, der kan lidt mere, end du lige nu har brug for (det ligger sikkert en prisklasse over det, du havde regnet med at investere) – og lær det at kende til bunds. Brug dine penge til film i stedet for til næste års kameramodel.

Tag billeder, billeder og endnu flere billeder, og lær af dine eventuelle fejl. Et godt kamera er om ikke en investering for livet så i hvert fald for en stor del af det. Jo bedre du kender dit kamera, desto større fornøjelse har du af det.

Miranda har aftagelig/udskiftelig søger.

Tekst/foto: Jørgen Elefsen.
Modeller: Miranda og Sunanta.